

а стариятъ свещеникъ съ пламнали очи слѣдѣще онуй, което ставаше.

Той познаваше своитѣ шранденци. Въ тѣхнитѣ очи прочете убийство.

— Назадъ! — прозвуча неговиятъ гласъ като тръбенъ звукъ всрѣдъ общото смущение. Съ протегнати ръцѣ се хвърли той къмъ вратата, където въ първитѣ редове вече се повдигнаха щикове и тояги, за да паднатъ изотзадъ надъ главата на украния човѣкъ.

Болеславъ се обърна и съ ужасъ видѣ, колко бѣше близко до смъртта.

Свещеникътъ се улови за рамкитѣ на вратата и загради пътя на освирѣплата тълпа.

Ще ли удържи слабото старческо тѣло напора на скжсалигѣ веригитѣ си вълци? Възможно ли е да го погълне вълната на кръвожадно то любопитство?

Наистина, слаба защита! При това, тя бѣше единствената защита, защото никой вече не обръщаше внимание на прѣдсѣдателя, чиято блѣди ръцѣ се мѣркаха надъ главитѣ на присѣдстващитѣ като развѣвани флагове; съ тънъкъ и мекъ гласъ, подобенъ на гласа на флейта, той се мъчеше да увѣри всички, че ще заповѣда да изпѣятъ и арестуватъ въ участка виновниците на каквото и да било насилие. Човѣкътъ, който съставляваше протокола, съ писъкъ се скри подъ масата.

Единъ вътрешенъ гласъ казваше на Болеслава: — Какъ? ти ще позволишъ на тоя старецъ да те защитава? Нима не можешъ самъ да се защитишъ?

Въ него узрѣ едно лудешко рѣшение. Това изпитание му бѣше изпратено отъ съдбата, за да си види смѣтката съ нея, и да отстѣпи би било страхъ.

Той бърже улови стареца и го дръпна отъ вратата.

Това мѣсто е *мое*, ваше прѣподобие! — каза той и се изправи на прага.